

[Udenrigsministeren.]

tiden frem til den 1. august skal tilrettelægge den nærmere forhandlingsplan for den told- og handelskonference, der i overensstemmelse med nævnte kompromis skal afholdes i 1964. Det er den såkaldte Kennedyrunde, der hermed nærmer sig sin virkeliggørelse et skridt mere, og også her tror jeg vi kan være tilfredse med, at det er lykkedes at komme videre. Det må klart og tydeligt være Danmarks interesse, at der kommer en positiv udgang på disse forhandlinger om generelle toldnedsættelser.

I forbindelse med denne problematik, spørgsmålet om sikringen af vore eksportinteresser, har det ærede medlem hr. Poul Møller spurgt mig, hvorledes muligheden ligger for aftaler med de seks angående landbrugseksporten. Det ærede medlem er jo enig i det hovedsynspunkt, som også er regeringens, at det gælder om indtil den dag, hvor den store markedsdannelse i Europa er blevet virkelighed, at søge at opretholde den danske landbrugseksport til fællesmarkedslandene. Vi optog derfor, så snart det lå fast, at fællesmarkedet for visse varegrupper vedkommende fastlagde sin nye landbrugspolitik — det skete i midten af 1962 — forhandlinger med Tyskland, som er den vigtigste kunde for disse varers vedkommende, om, hvorledes man skulle sikre opretholdelse af dansk eksport, så vidt det overhovedet var muligt. Da vi samtidig befandt os i forhandlinger, og — det måtte vi have lov til at regne med — forhandlinger med en realistisk mulighed for at føre til et resultat om dansk medlemskab af de seks, så blev de dansk-tyske forhandlinger i nogen grad sat i skygge af disse almindelige forhandlinger om Danmarks tilslutning. Men efter at disse forhandlinger — eller rettere Englands og dermed efterfølgende Danmarks forhandlinger — med de seks blev afbrudt, kom vi til at stå i en ny situation. Vi fandt dog — og alle de, der havde med disse sager at gøre, var enige heri — at i den uklare situation, der opstod umiddelbart efter sammen-

bruddet i Bruxelles, ville det næppe være tilrådeligt, at vi straks gik i gang med at søge forhandlinger med Tyskland.

Efter overvejelser frem og tilbage nåede vi til, at vi i begyndelsen af indeværende måned optog de første forhandlinger med Tyskland med henblik på at sikre vor landbrugseksport. Disse forhandlinger vil blive videreført; der er aftalt et nyt møde, som skal finde sted i København, og jeg kan sige, at for så vidt forhandlingerne i regeringsudvalget får et tilfredsstillende resultat, ja, også selv om de ikke gør det, vil det naturligvis være en selvfølgelig opgave også for mig at deltage i forhandlingerne med Tyskland, såfremt det overhovedet kan bidrage til at føre dem til et heldigt resultat.

Grundlaget for disse forhandlinger er den dansk-tyske langtidsaftale, som det ærede medlem henviste til, og jeg kan sige, at under de foreløbige kontakter, vi her i begyndelsen af måneden havde med repræsentanter for den tyske regering, fremgik det af deres udtalelser, at Tyskland også under de ændrede vilkår, der følger af realiseringen af fællesmarkedet, vil opfylde sine forpligtelser i henhold til denne aftale, og det må fortsat være vort udgangspunkt i de forhandlinger, vi skal føre med Tyskland.

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen kom i denne forbindelse ind på spørgsmålet om, hvorledes det forholder sig med de diskriminerende tillægsafgifter for fjerkræ i de seks. I den anledning vil jeg gerne sige, at af de markedsordninger, der med virkning fra 1. august sidste år er gennemført af EEC-landene, har særlig markedsordningen for fjerkræ voldt vanskeligheder for den danske eksport. Prisudviklingen har gennem længere tid været sådan, at det har været vanskeligt at sælge til priser, der ligger over slusepriserne, og ordningen har medført en ret væsentlig tilbagegang i den danske eksport til tyskland. De lave priser på det tyske marked er ikke forårsaget af eksporten fra Danmark, men skyldes først og fremmest stigende tilførsler til det tyske marked